

2 KUKATKO

Josefodolské divadelní jaro

16. 7. až 18. 7. 2021

J.K.TYL JOSEFŮV DŮL

31. ročník

Recenze:

Ochotnický spolek ŽUMPA tragikomedie KLUB, Jakub Kolář

Klub je inscenační stálíci souboru ŽUMPA (Žebravého UMěleckého PAnoptika) z Nučic; uveden dosud šestnáctkrát, byl k vidění na Pražské oblastní přehlídce amatérského divadla 2020, v off programu loňského Jiráskova Hronova i na letošním Divadelním Pikniku Volyně. Anekdota o dvou heterosexuálních bílých mužích v (nižším) středním věku, kteří se setkávají v „baště malomocných“ – klubu opuštěných mužů, je postavena na názorovém střetu dvou typů – a na hereckých výkonech Davida Draxlera (v roli „Buldozera“) a Martina Kozáka (v roli „Lingvisty světového formátu“), jimž v Josefově Dole v roli Stevarda asistoval režisér kusu Jakub Pilař. Veřejná debata proběhla rychle, protože všechny tlačil čas, o to zajímavější a dělnější byla následující neplánovaná společná večere poroty se souborem. Mluvilo se o možnostech, jakým prostorem je vlastně titulní klub a jak ho definovat; scénograf Míra Král chválil magicko-realistickou scénografií s tím, že ho odkazovala na půdu např. Schmittova Hotelu mezi dvěma světy. Režisér Petr Hruška volal po zřetelnějším převyprávění příběhu, z toho vyplynula i úvaha o charakterech hlavních postav

a míře pravdivosti jejich slov. Mluvilo se o potřebě přesnějšího pojmenování vztahu obou protagonistů ke Stevardovi – který jako postava dle mého názoru funguje v hlavní tezi, méně však v konkrétních situacích (např. dialogu s Buldozerem). Mluvilo se o nutnosti sladit herecké prostředky; herec Karel Vlček upozornil na úskalí přemíry exprese i podehranosti a nutnosti výraznějšího pointování. Představení bylo celkově vnímáno jako zdařilé, dramaturgicky odvážné a v kontextu venkovského amatérského divadla ne zcela běžné.

Divadelní spolek J. K. Tyl Josefův Důl komedie TAJEMNÝ HRAD V KARPATECH, Jules Verne

Ještě několik málo malých kroků ke skvělému hradu v Karpatech.

DS J. K. Tyl Josefův Důl se na přehlídce představil premiérou komedie podle románu J. Verne Tajemný hrad v Karpatech. Tento titul je v našich končinách determinován podobně jako kupř. Limonádový Joe: ikonické filmové zpracování podle Brdečkova scénáře, jež se těší oblibě napříč diváckým spektrem. Jakákoli jeho divadelní interpretace je logicky poměřována se zmiňovanými filmy. Režisér Karel Stuchlík zvolil pro svou inscenaci dramatizaci Víta Peřiny, která je primárně určena loutkovému divadlu a pohrává si navíc s jemnou parodií opery. Dějově se ale přiklání spíše k původní předloze.

Tvůrci josefodolské inscenace se nechali okouzlit především fantaskním světem technických vynálezů, což se zrcadlilo především ve výtvarné stránce inscenace. Dominantním scénografickým prvkem se tak stalo projekční plátno, na nějž se promítaly graficky stylizované fotografie a filmové sekvence, které ilustrovaly děj či lokalizovaly dějiště. Je ale otázkou, zda by scénografii neprospělo spíše “zdivadelnění”. A větší důslednost. To platí i pro zakomponování zmiňované projekční plochy do scénografie. Důslednost je nutná i ve výtvarném dořešení jinak technicky vynikajících rekvizit. Naprostá důslednost a divadelnost je naopak zřejmá u kostýmů, kterou jsou na nebývale vysoké úrovni. Režisér inscenace rezignoval na operní stylizaci (a parodii) textu. Všechny árie, dueta a ansámby jsou interpretované formou recitací, což není vždy výhodné. Bylo by dobré si též zvolit jednotný herecký styl vhodný pro inscenovaný žánr parodie. Ten dodržují především H. Stuchlíková, P. Firbas, D. Merkl a J. Řeřichová. Co se motivací postav týká, tak chybí především budovaný vztah Hraběte a Barona k božské pěvkyni. Není tak jasné, proč ji Hrabě hledá a proč (a hlavně jak) ji získal Baron. Nebylo by též od věci se zamyslet nad použitím většího množství hudby (ať evokující němou grotesku či operní hudbu, která je kruciólním znakem touhy Barona a Hraběte) a nad pohybovou stránkou celé inscenace. V neposlední řadě je nutné zaměřit se na temporytmus inscenace, které leckde vážne. Závěrem je nutné říci, že tylácká ambiciózní inscenace, které vznikla za velmi těžkých podmínek doby COVIDu, si zaslouží velký obdiv a ještě trochu práce, aby byla dotažena do dokonalejšího tvaru a okouzlovala diváky nejen radostí ze hry (HOMO LUDENS).

Pozvánky:

Divadelní spolek Vojan Desná – Mladá Haluz, komedie, NATĚRAČ, Donald Churchill

Může se zdát, že zbohatlou paničku nemůže nic zaskočit. Opak je pravdou. Když za dveřmi zazvoní manželka jejího milence, musí vyvinout značné úsilí, aby se její manžel nic nedozvěděl. K tomu využije náhodného natěrače, který přišel vymalovat halu jejich domu. Kdo koho nakonec využije?

O souboru:

První zmínku o vzniku ochotnického spolku v Desné nacházíme v historických pramenech z roku 1874. Od roku 2008 soubor pracuje pod vedením Vladky Kořouskové. Pod jejím režijním vedením soubor nastudoval několik pohádek (Puko -viny, S čerty nejsou žerty, Zubatá story, Ať žijí duchové!). Z her pro dospělé diváky pak Žena v trysku století a Úžasná svatba. S těmito hrami se soubor zúčastnil krajských přehlídek a z některých byl jako vítěz nominován až na přehlídky národní (Divadelní piknik Volyně, Popelka Rakovník, Krakonošův divadelní podzim, FEMAD a Jiráskův Hronov).

Hodkovické amatérské divadlo, pohádka, ČMELÁK BRUNDIBÁR PÁTRÁ, RADÍ, INFORMUJE ANEB CO SE DĚJE NA LOUCE

Čmelák, co si myslí, že je ředitelem zeměkoule nebo alespoň louky...všechno ví, všechno už viděl a se vším si ví rady...jenže...

Divadelní spolek Vojan, monodrama, CO VYPRÁVĚL SEPP JÖRGEN, Jiří Hlávka na motivy Viktora Dyka

Příběh krysaře láká již dlouhé roky inscenátory i filmaře. V původní novele krysař přichází do města Hammeln, ale neví proč. Ví, že město Hammeln je plné krys a nikde žádný krysař. Také ví, že on sám je výjimečný, jediný. Ale neví proč právě město Hammeln v něm vzbuzuje podivné pocity. Dokonce má strach z toho, co se má stát. Snad bylo správné, kdyby ústřední postavou monodramatu byl sám krysař.

Je to člověk, který chodí světem jako „Ahasver“. Chodí od města k městu, ze severu na jih, od východu na západ. Zbavuje města nechtěných hostů, krys. Vystupuje vždy jako osudový činitel – pochmurný, tajemný, bezejmenný. Je vlastně NIKDO. Jeho moc je v jeho píšťale. Hraje na ni vždy jen jemným dechem. Kdyby zahrál plným dechem, šly by za ním nejen krysy.

Je tu ale člověk – rybář – jednoduchý muž, kterému se celé město posmívá, protože některé věci chápe pomalu. „Pláče a směje se až druhý den.“, říkají o něm. Ale on vidí svět kolem sebe a vnímá život. Jen si nepřipouští strasti a bolesti. A když už se k němu dostanou, tak až druhý den. Nemá nic než své síť, žije v tom ctihodném městě Hammeln a vidí jeho obyvatele svým pohledem. I když vše plně nechápe. Vidí také krysaře. Vidí jeho příchod do města. Vidí jeho setkání s Agnes. Vidí odvádění krys do řeky. Vidí, jak mezi krysařem a Agnes zahoří láska – jediný důvod, proč tentokrát krysař neodejde po vykonané práci. Vidí radní, kteří slibují krysaři mzdu za vyčištění města od krys. Vidí zradu, faleš, sobectví... Vidí tragédii krysařovy lásky k Agnes. Vidí to, co musí nastat – vidí osudový konec celého příběhu. A právě proto jen Sepp Jörgen, rybář ze ctihodného města Hammeln, může vyprávět. Kdo jiný? Kdo jiný zůstal...?

Mezi nejúspěšnější inscenace minulosti **DS Vojan** lze zařadit např. hry: Kat a blázen, Bumerang, Pygmalion, Bláznec v prvním poschodí, Dva muži v šachu, Oskar, Lakomec, Don Quijote de la ... od nás, Prázdniny snů, Co vyprávěl Sepp Jörgen, Jak rozesmát princeznu, Měla babka čtyři jabka.